

Pf.IV.20.797/2011/6.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Bistei Attila ügyvéd (CÍME) által képviselt felperes neve (FELPERES CÍME) felperesnek -, a Dr. Tucsek Gábor ügyvéd (CÍME) által képviselt alperes neve (ALPERES CÍME) alperes ellen, tulajdonjog megállapítása iránt indított perében, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2011. szeptember 9. napján meghozott 21.P.21.816/2007/79. számú ítélete ellen, a felperes által 82. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - a 2012. június 12. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 100 000 (Egyszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

A peres felek 1990. október 13. napján kötöttek házasságot. Közöttük a házasság felbontása iránt a ...i Városi Bíróság előtt .../2005. szám alatt per van folyamatban, amelynek a tárgyalása a jelen per jogerős elbírálásáig felfüggesztésre került.

A felek házasságkötését megelőzően az alperes tulajdonát képezte az **HRSZ** helyrajzi szám alatti, ténylegesen **C Í M** szám alatti ingatlan. A rajta épített lakóházra vonatkozóan az alperes 1986. december 22. napján kapott használatba vételi engedélyt azzal, hogy az ideiglenes jellegű bejárati lépcsőt véglegesen át kell építenie, ugyanis az betonelemekből volt összerakva, burkolás nélkül. Az alperes az ingatlan felépítéséhez az OTP hitelintézetől az 1985. június 19-én megkötött szerződéssel 336 000 Ft 3%-os kedvezményes és 20 000 Ft 8%-os ügyleti kamatozású kiegészítő kölcsönt vett fel. A házasságkötést követően néhány hónappal, 1991. január 30-án befizetésre került az OTP kimutatása szerint 293 094 Ft 3%-os és 13 106 Ft 8%-os, a 2009. szeptember 30-i záróállapot szerinti kölcsön az akkor meghirdetett 50%-os kedvezménnyel, összesen 144 655 Ft, valamint 12 387 Ft összegben. A felperesnek a házasságkötést megelőzően, 1987. január 19-én elhelyezett két 10 000 Ft és egy 5 000 Ft összegű takaréklevele 1996. március 13-án kétszer 48 263 Ft-ot, illetve 24 132 Ft-ot fizetett ki a pénzintézet.

A felperes a házasságkötést megelőzően 1987. december hó 21-én egy Skoda 120 L típusú gépjárműigénylésre 64 000 Ft-ot fizetett be, amelyet visszavont és részére 1991. február 25-én 81 325 Ft került kifizetésre.

Az 1992. májusában a felperes leánykori nevére elhelyezett 10 000 Ft összegű takaréklevele pedig 1997. június 16-án 24 709 Ft, míg az 50 000 Ft összegű takaréklevele 123 544 Ft-ot fizettek ki.

A felperes édesanyja, SZ.J. 1992. január 24. napján 2 x 20 000 Ft összeget helyezett el takaréklevelekben, amelyekre 1997. június 16-án felvett 53 318 Ft - 53 318 Ft összeget, melyeket a felperesnek ajándékozott.

A peres felek a házassági életközösségük fennállása alatt az alperes különvagyonát képező házas ingatlanon többféle felújítási, ráépítési és korszerűsítési munkát végeztek.

Az ingatlan piaci tulajdonságait a fűtési- és használati melegvíz-szolgáltatás javítása 5%-ban, a homlokzati nyílászárók cseréje 6%-ban, a homlokzati és lábazati szigetelés elkészítése 6%-ban, a gáz- és szennyvízközmű- és szolgáltatási kapcsolat kialakítása 3%-ban, a bejárati lépcső befejezetlenségének megszüntetése és a terasz burkolása pedig 5%-os mértékben, azaz összesen 25%-os mértékben növelte.

A felperes kereseti kérelmében az **C Í M** szám alatti ingatlanra tulajdonjoga megállapítását kérte a Ptk. 137.§-ának (3) bekezdésére hivatkozással. Az eredeti kereseti kérelmében a pertárgyértéket 10 230 000 Ft-ban jelölte meg, utóbb a perbeli ingatlan tulajdonjogát a saját javára 625/1000-ed tulajdoni arányban kérte megállapítani.

Arra hivatkozott, hogy az alperes által felvett OTP hiteltartozás 1991. január 30-án a különvagyonából került kiegyenlítésre, illetve a későbbiek során is a saját - részben az édesanyjától kapott - különvagyonából finanszírozta az elvégzett felújítási, ráépítési munkákat, amellyel az ingatlanon az általa megjelölt arányban szerzett tulajdonjogot.

Az alperes nem ellenezte az ingatlanra vonatkozóan a felperes tulajdonjogának megállapítását 1/7-ed tulajdoni arányban, azonban azt meghaladóan a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy mind a felperesi, mind az alperesi szülők egyenlő segítséget nyújtottak részükre az OTP-hitel kifizetések, valamint a kivitelezés során, illetve az 1992. májusában a felperes lánykori nevére elhelyezett takaréklevelek pedig már a házasságuk fennállása alatti megtakarításnak minősülnek, ezért azok nem képezhetik a felperes különvagyonát.

Az elsőfokú bíróság a keresetet részben alaposnak találta. Megállapította, hogy az **C Í M** szám alatti ingatlanon a felperes 275/1000-ed tulajdoni hányadot szerzett, házastársi vagyonközösség jogcímén, valamint kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 200 000 Ft perköltséget.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában arra a következtetésre jutott a perben beszerzett, **SZAKÉRTŐ NEVE** által készített igazságügyi építész és ingatlanforgalmi szakértői vélemény, a használatba vételi engedélyezési eljárás során keletkezett iratok tartalma, valamint **TANÚ 1** és **TANÚ 2** tanúvallomása alapján, hogy az épület készültségi foka 70%-os mértékű volt, amikor az alperes a használatba vételi engedélyt megkapta.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az OTP kölcsön visszafizetésének (akár a közös-, akár a különvagyonból történt) nincs tulajdonjog-keletkeztető hatása, csak kötelmi jogi elszámolási igényt jelenthet, amelyre a felperes a felek házastársi vagyonközösségének megosztásánál - amely iránt a per a ...i Városi Bíróság előtt folyik - hivatkozhat. Megállapította továbbá az elsőfokú bíróság, hogy a felperes által az építkezés időpontjára, illetőleg az elvégzett munkálatokra vonatkozó beadványban foglaltakat az alperes nem vitatta, és a felperes igazolta, hogy a munkálatok nagyobb része a különvagyonából került elvégzésre.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a fűtési- és használati melegvíz-szolgáltatás javítása a felek közös beruházása volt, azonban az annak alapjául szolgáló gáz bevezetése felperesi külön beruházás. A felperes ugyanis a gépkocsi-megrendelés visszavonásával igazolta, hogy 1991. február 25-én 81 325 Ft-ot vett fel a még a házasságkötésük előtt befizetett gépjárműigénylésre, az pedig gyakorlatilag megegyezett a gázbevezetés költségeként megjelölt összeggel.

A homlokzati nyílászárók 1996. és 1997. években történt cseréje kapcsán a felperes igazolta, hogy 1996. március 13-án összesen 120 658 Ft-hoz jutott hozzá a saját takarékleveleiből, illetve az édesanyja ajándékozott számára 106 636 Ft-ot, illetve az édesapja pedig 2000 DEM összeget juttatott neki.

A gáz- és szennyvízközmű-kapcsolat kialakítása közös beruházásnak minősül, ezt a felperes is elismerte, valamint közös beruházás volt a teraszlépcső, a fenti, illetve lenti terasz javítása, szigetelése, burkolása is.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság - figyelembe véve a szakértői vélemény megállapításait a házasságkötést megelőző készülségi állapotot 70%-os mértékben fogadta el, a felperesi különvagyonból történt beruházást 25%-ban és a felek közös beruházását 5%-ban. Ezért a felek által végzett közös beruházás 5%-át elosztva a felek között a felperesi tulajdoni hányadot 27,5%-ban, míg az alperesi hányadot 72,5%-ban állapította meg, ezt meghaladón pedig a felperes kereseti kérelmét alaptalannak találta.

Ez ellen az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen a sérelmezett határozat megváltoztatását és a tulajdoni hányadának a 625/1000-ed részben való megállapítását, másodlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Hangsúlyozta, hogy a házasságkötést követően az alperes szülei számukra már nem nyújtottak anyagi segítséget, mert az alperes édesanyja kijelentette, hogy „már kitettek magukért, most már nászasszonyék következnek, mert ők az egy kis nyugdíjból - meg amiből csak tudnak - a saját lakásukra gyűjtenek, mert Hegymegről Edelénybe akarnak költözni". Állította a felperes, hogy a hiteltartozás kiegyenlítésekor akként állapodtak meg, hogy ha az ő szülei kifizetik a kölcsönt, akkor az ingatlan a házas felek 1/2 - 1/2 arányú tulajdonába kerül.

A szakértői véleménnyel összefüggésben nem értett egyet az elsőfokú bíróság megállapításaival, ugyanis álláspontja szerint értéknövelő beruházás volt a melléképület és alatta a pince megépítése, amelyhez az anyagot az ő szülei adták, illetve a tetőt is az unokabátyja készítette. Arra hivatkozott, hogy a főzőfülke-csempézés, a radiátor bekötése, a szennyvízcsatorna csatlakozási díj hozzájárulásának befizetése, a tetőtér egyik szobájába a villany bevezetése, a lambériázás, az aljzatbeton leburkolása parafával, az ajtók és az ablakok lefestése, az árok kiásása és a szennyvízcsövek lefektetése, valamint a szennyvízbekötés mind értéknövelő beruházások voltak, amelyek nemcsak az ítélet által megállapított mértékben növelték az ingatlan értékét. Sérelmezte a beszerzett szakértői véleménynek az értéknövekedést százalékosan meghatározó megállapításait, vitatta, hogy a beköltözésekor a lakás 70%-ban lett volna kész, állította, hogy kb. 50%-os volt az ingatlan készülsége, amikor összeházasodtak, és azt a műszaki átvevő tanú is alátámasztotta, mert elmondta akkoriban az is elég volt a használatba vételi engedély kiadásához.

Kifogásolta azt is, hogy **SZAKÉRTŐ NEVE** szakértő 3 000 000 Ft - 3 500 000 Ft-ra tette az értéknövekmény mértékét, holott a különvagyoni ráfordítása munkadíjak nélkül, számlákkal igazolva 2 800 000 Ft volt.

Kérte az általa készített magánszakvélemény és **SZAKÉRTŐ NEVE 2** szakvéleményében foglaltak figyelembevételét is. Álláspontja szerint a **SZAKÉRTŐ NEVE** és **SZAKÉRTŐ NEVE 2** szakértők szakvéleménye között több helyen ellentmondás volt, amelyet az elsőfokú bíróság nem oldott fel.

Kérte, hogy az ítélet tábla az általa kifizetett OTP kölcsönt a tulajdoni hányad megállapításánál vegye figyelembe, ugyanis nem értett egyet azzal, hogy a kölcsönnel összefüggésben csak kötelmi jogi igényt lehetne érvényesítenie.

A hitel visszafizetésekor ugyan közöttük írásbeli megállapodás nem született, de ő ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonos lett a kölcsön visszafizetésének megfelelő részben, hiszen sajátjaként birtokolta a lakást, a beruházásokhoz való hozzájárulás mind az ő, mind a szülei részéről abban a hiszemben történt, hogy az ingatlan fele az övé. Hangsúlyozta, hogy az alperes egy évvel korábban is megtehetette volna, hogy kifizeti az OTP-tartozást 40% kedvezménnyel, azonban fedezet hiányában nem tette.

Másodlagos fellebbezési kérelmében azt kérte, amennyiben az ítélet tábla nem lát módot az ítélet megváltoztatására, úgy helyezze azt hatályon kívül, hogy az elsőfokú bíróság kellően tisztázhassa a tényállást és az új szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványának helyt adhasson.

Eltúlzottnak tartotta az alperes javára megállapított 200 000 Ft perköltség összegét is, kérte annak leszállítását.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes perköltségében történő marasztalását kérte. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság az általa kifejtett indokok alapján helytállóan fogadta el a **SZAKÉRTŐ NEVE** által készített szakértői véleményt ítélezése alapjául. Álláspontja szerint nem alapos a felperes fellebbezése, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének a különvagyoni hozzájárulását taglaló és részletező indokolását vitatja, azt ugyanis az elsőfokú bíróság kellően megindokolta. Továbbra is hangsúlyozta, hogy okirattal, illetve tanúvallomásokkal igazolta, hogy kb. 70%-os készültségben volt az ingatlan, amikor a felperessel házasságot kötött.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a peres felek egymással ellentétes előadásának, a kihallgatott tanúk vallomásának, **SZAKÉRTŐ NEVE** igazságügyi építész- és ingatlanforgalmi szakértő aggálytalan szakvéleményének és a rendelkezésre álló okirati bizonyítékoknak az egymással való egybevetése, azok okszerű, a Pp. 206.§-ának (1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelően történt értékelése alapján a tényállást helyesen állapította meg, abból helytálló következtetésre jutott, indokolása pedig megfelelően támasztja alá az ítélet rendelkezéseit, melynek kiegészítése lényegében szükségtelen.

A felperes a fellebbezésében megismételte az elsőfokú eljárás során előadott hivatkozásait, azonban az elsőfokú bíróság ítéletének megállapításait cáfolni nem tudta; új, az elsőfokú bíróság által nem értékelt bizonyítékot nem terjesztett elő, új tényállítást nem tett.

Előrebocsátja az ítéletábra, hogy a felperes kereseti igénye a perbeli **C Í M** szám alatti ingatlan vonatkozásában „tulajdonjoga 625/1000 tulajdoni hányadban történő megállapítására” irányult, ráépítés jogcímén, amely kereseti igényt az elsőfokú bíróság - helyesen - a felek házassági kötelékére tekintettel irányadó Csjt. szabályai szerint ítélte meg. Hangsúlyozni kell, hogy a házastársak közös szerzése dologi hatályú, ezért a közös, illetőleg a különvagyonból történt beruházás folytán az ingatlan tulajdonjogában a változás a törvény erejénél fogva bekövetkezik (BH.1983/11/447.). Ennek megfelelően mutatott rá a Legfelsőbb Bíróság arra, hogy „a házastársaknak az egyikük különvagyonon ingatlanára fordított közös beruházása, amely tartós jelleggel, jelentős új értéket hoz létre, a házastárs tulajdoni igényét akkor is megalapozza, ha a beruházás mértéke és jellege nem felel meg azoknak a követelményeknek, amelyeket a Ptk. 137.§-ának (3) bekezdése és a PK. 7. sz. állásfoglalás a ráépítésen alapuló tulajdonszerzéshez megkíván, vagyis nem jár az épület szerkezeti átépítésével, bővítésével, nem hozzáépítés, vagy új épület létesítése. Az értéknövekedést nem jelentő karbantartási, javítási, kisebb felújítási munkák a házastársak vagyoni viszonyai körében sem eredményeznek tulajdonjogot.” (BH.1997.72.).

Mivel a perbeli esetben a felperes a házastársi közös vagyon megosztását, az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetését nem igényelte, nem volt lehetőség arra, hogy a bíróság a tulajdonjogot nem keletkeztető megtérítési igények felől is határozzon. Ez okból alaptalanul igényelte a felperes a fellebbezésében az OTP kölcsön különvagyonából teljesített törlesztésének, illetve az arra alapított kedvezménynek a javára történő elszámolását. A nem vitatott tényállás szerint az OTP kölcsön az alperes házasságkötés előtti, úgymond külön adóssága volt, amely már felvételekor (felhasználásakor) megalapozta az alperes tulajdonszerzését. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy sem a külön-, sem a közös adósság visszafizetésének nincs tulajdonjogot keletkeztető hatása, az csupán kötelmi elszámolási igényt keletkeztet, amelynek elbírálására pedig a felperes kereseti kérelme ismeretében (marasztalási igény hiányában) nem kerülhetett sor. A tulajdonjog-keletkeztető hatás csak a tulajdonszerzés időpontjában értelmezhető, ezért a már megszerzett tulajdonjog módosítását, egy utólag bekövetkezett esemény (a kölcsön visszafizetése) nem befolyásolja, függetlenül attól, hogy arra közös-, vagy különvagyonból került-e sor, illetve, hogy az megtérítési igényt mely alvagyonnal szemben támasztott. Itt jegyzi meg az ítéletábra, hogy alaptalanul kérte a felperes a fellebbezésében az általa készített magánszakvélemény, illetve **SAKÉRTŐ NEVE 2** szakértő véleményének figyelembevételét - a később részletezett, az elsőfokú bíróság álláspontjával egyezően okon túlmenően azért is -, mert mindkét szakértő a kompetenciájába nem tartozó jogkérdés tekintetében is véleményt nyilvánított, annak megítélése ugyanis, hogy a felperes által teljesített OTP kölcsön-befizetés dologi hatályú, avagy sem, a bíróság hatáskörébe tartozó kérdés.

A felperes ezért e megtérítési igényét peren kívül, vagy a későbbiek során a közös tulajdon megszüntetésekor érvényesítheti.

Megjegyzi azonban az ítéletábra, hogy a különvagyonon adósság visszafizetések a szerződő felet megillető kedvezmény a kölcsönszerződés alanyát gazdagítja, ezért a felperes

legfeljebb méltányosság alapján támaszthat a kedvezményre igényt. A megtérítési igény elszámolása során lehetőség nyílik azonban arra, hogy a felek, vagy a bíróság az ingatlan forgalmi értékében bekövetkezett változást értékelési körükbe vonják és ezáltal a megtérítésre értéknövekménnyel kerüljön sor.

Egyebekben a felperes tulajdoni arányának megállapítása szempontjából a kiindulópontot az ingatlan házasságkötéskori állapota képezte, amely a felek egyező nyilatkozata szerint a használatba vételi engedély 1986. december 22-i állapotával volt egyező. Az elsőfokú bíróság helyesen nem a műszaki átvevő általánosságban mozgó - a készülség 50%-ára vonatkozó - hivatkozására alapította döntését, hanem a felek nyilatkozatának, a tanúk vallomásának és a használatbavételi engedély iratainak értékelésén túlmenően szakértőt rendelt ki a készülségi fok meghatározására, akinek a megállapítását, véleményét, a felperes cáfolni nem tudta.

A felperes csupán állította, de nem bizonyította a készülség alacsonyabb szintjét. A rendelkezésre álló bizonyítékok szerint pedig megállapítható az is, hogy a szakértő nem vont értékelési körébe a bizonyítékkal alátámasztott tényeknek nem megfelelő állapotot, készülséget.

Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a perbeli szakvéleményeket, helyesen rekesztette ki a bizonyítékok közül **SAKÉRTŐ NEVE 3** szakvéleményét, amely túl azon, hogy a szakértő a felperes egyoldalú előadására alapította döntését és szakértői kompetenciáját meghaladó jogi állásfoglalást is tett, a felperes felkérésére készített magánszakvélemény volt, és mint ilyen, a következetes bírósági gyakorlat szerint a fél előadásaként értékelhető (BH.1992.270.). **SAKÉRTŐ NEVE 2** pedig építészsakértői képesítéssel nem rendelkezett, másrészt, ő maga is - igaz, az elsőfokú bíróságnak részben felróható okból - jogkérdésben foglalt állást.

SAKÉRTŐ NEVE igazságügyi építész- és ingatlanforgalmi szakértő szakvéleménye vonatkozásában ugyanakkor az elsőfokú bíróság biztosította a felek eljárási jogai gyakorlásának lehetőségét, a felperes szakértői véleményre tett észrevétele ismeretében pedig a szakértőt a 2011. március 16. napján megtartott tárgyaláson meghallgatta. A szakértő véleménye a fentiekben hivatkozott okból a magán-, illetve **SAKÉRTŐ NEVE 2** szakvéleményével ellentétesnek nem tekinthető, ezért a szakértői vélemények közötti „ellentmondás” feloldásának szükségessége sem merült fel. Önmagában pedig más (ellenőrző) szakértő kirendelését pusztán az nem indokolja, hogy a szakértő az ügyfélre kedvezőtlen szakvéleményt adott (BH1998. 534.).

A felperes saját maga sem vitatta, hogy bizonyos beruházási munkálatokra közös vagyoni ráfordításból és közös munkavégzéssel került sor (gáz- és szennyvízközmű-kapcsolat kialakítása, a teraszok és a lépcső kijavítása, szigetelése, burkolása), melyekre alapítva az 5%-os közös vagyoni tulajdonszerzés tovább már eredményesen nem csökkenthető.

Megjegyzi az ítéletábla, hogy a felperesnek a közös tulajdon megszüntetésekor lehetősége van arra, hogy a tulajdoni igényt nem megalapozó, de egyéb, esetlegesen értéknövelő felújítási munkálatai ellenértékének megtérítését igényelje. Hangsúlyozni kell ugyanis, hogy a házastársak között irányadó dologi hatályú - a fentiekben részletezett - igényérvényesítés az életközösség megszűnése után nem jön szóba, tulajdonjogi igényt ekkor már csak a ráépítés szabályainak megfelelő munkálatok alapoznak meg. A perbeli esetben ennek a különbségtételnek nem volt jelentősége, mert egyrészt a felperes tulajdonszerzését, illetve tulajdonszerzési arányát az alperes nem sérelmezte, de nem is történt az elsőfokú bíróság

részéről a felperes javára olyan igény dologi hatályuként történő értékelése, amelyre nem kerülhetett sor. Az ítélet tábla rámutat arra is, hogy nem kellett, illetve nem lehetett jelentőséget tulajdonítani a felperes hivatkozásának, amely szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a felperes szülei részéről biztosított összeget 15 000 DM helyett 10 000 DM-ben, ugyanis a tulajdonjog megállapítására irányuló perben csak a ráépítés jellegű beruházások voltak figyelembe vehetők. A felek házasságkötését követően végzett beruházásoknak túlnyomó részét az elsőfokú bíróság a felperes különvagyonai beruházásaként számolta el, csak 5%-ot számolt el közös vagyoni beruházásként és azt osztotta meg a felek között egyenlő arányban.

Az ítélet tábla nem találta alaposnak a felperes fellebbezését az ítéletnek az őt az alperes javára 200 000 Ft elsőfokú perköltségben marasztaló részével összefüggésben sem. A felperes a tulajdonjogát az ingatlanban 625/1000-ed részben kérte megállapítani és az alperes 1/7 részben, azt az első tárgyaláson elismerte. Az ítélet tábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság az ítéletében meghatározott tulajdoni arány mértékére tekintettel - figyelembe véve a pertárgyértékét is - helytállóan állapította meg a nagyobb részt pervesztes felperes perköltség-fizetési kötelezettségét az alperes javára a Pp. 81.§-ának (1) bekezdése alapján.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét - lényegében helyes indokai alapján, utalással a Pp. 254.§-ának (3) bekezdésében foglaltakra is - a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helyben hagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült saját költségét (ügyvédi munkadíj) maga köteles viselni. Köteles továbbá megtéríteni az alperes számára a jogi képviseletével felmerült ügyvédi munkadíjból eredő másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítélet tábla a Pp. 79.§-ának (1) bekezdése alapján, hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-a (1) bekezdésének, (2) bekezdése a) pontjának, (5) és (6) bekezdésének figyelembe vételével az alperesi képviselő által kifejtett ügyvédi tevékenység mértékére, az általa szerkesztett beadvány idő- és munkaigényességére tekintettel.

Debrecen, 2012. június 12.

Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk. a tanács elnöke, Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. előadó bíró, Cógoiné Dr. Boros Ágnes sk. bíró

A kiadmány hitelélül:
-kiadó-